

СТАНИША НЕШИЋ

ОРИНОКО

За моју супругу Luisanu Elenу Centeno de Nesic

За седам дана Боџ је с̄ӣворио све̄ӣ,
за седам дана научио сам ӣри ш̄ӣанске речи
Орхидеја, Пуер̄ӣо Ордаз, Ориноко.
Три речи од мене, че̄ӣвр̄ӣа реч је Божији дар: ӣородица.
Све̄ӣ се ӣонавља у свакој ка̄ӣи воде
која са велике висине увек ис̄ӣа у ӣонор ӣада.
Времена и људи, ӣако близу, ӣако далеко од сунца,
ка̄ӣи сажимају живо̄ӣ у једну, Божију реч, нек-време-ӣече
нек-носи-и-оно-ш̄ӣо-не-носи: зла̄ӣос̄ӣрујан ӣон Божије
ӣрубe.

Вечнос̄ӣ је сваки ӣренӯӣак рас̄ӣојања у времену.
У ка̄ӣима воде нема вечнос̄ӣи, ни рас̄ӣојања.
Сваки ӣренӯӣак је рас̄ӣојање само у ӣрос̄ӣору,
у вечном ӣрос̄ӣору, у речима нема рас̄ӣојања,
све̄ӣ није разливен у речима, само у људима је рас̄ӣе̄ӣ.
На рубовима сла̄ӣова црнобраон камење ӣало ни од куд
да буде бедем ӣренӯӣцама у којима буја живо̄ӣи,
рас̄ӣа га кружно кре̄ӣање у ис̄ӣом сну.
Циновска с̄ӣабла дрвећа рас̄ӣу ка мору облака,
али лице̄ӣе ӣада на земљу, ӣомещано са ӣравама
као шарен ћилим скрива с̄ӣазу којом корачамо,
у вечном круџу између мудрос̄ӣи и незнања.
Ходамо ослобођени ӣежине ӣшела, ӣело је ӣерей̄и, ум ма̄ӣӣа.
Крош̄ӣе које додирују облаке ӣананим ӣрс̄ӣима
иџра су све̄ӣлос̄ӣи између сна и јаве,
свако дрво сања да је анђеол са ӣрубом и свӣӣком
џде уӣсане су све дӯше, сваки цве̄ӣ, свако дрво,

звер која лови дрӯу звер, човек ш̄ио с̄ава у сенци кокоса.
 У рукавцима г̄радови риба су нечујни, ш̄ако близу,
 ш̄ако далеко од живош̄а и ш̄рс̄ију анђела,
 видљива је само дӯа над водом,
 где живе невидљиви народи ш̄уни радос̄и у сну.
 Лица су им боје бакра, свако г̄овори својим савршеним језиком,
 али језик Оринока је један, слаш̄ови, ш̄аласи,
 зелена вода клизи кроз ш̄рацуму,
 сви народи г̄оворе језиком воде.
 Сунчан је дан, зраци свеш̄лос̄и слажу мозаик на ш̄лу,
 минерали ломе сваки зрак у безброј свеш̄ова,
 једна ш̄аиш̄а на г̄рани дрема, свеш̄лос̄и обликује сан
 у зелено неш̄розирно ш̄кање.
 Неш̄ознаш̄е ш̄праве бујају на ш̄рош̄ланцима,
 ш̄лодови са дрвећа ш̄адају као Божија мана,
 жуш̄и, ш̄лави, браон, црвени ш̄ош̄уш̄и крви Хрис̄тове,
 далеко одавде где ш̄рубe јерихонске руше зидове,
 али зидова овде нема, само вода ш̄ио кривуда
 кроз зелену маш̄лу на обалама у рано јуш̄ро
 кад сунце рас̄ше ка зениш̄у.
 Седмога дана научио сам много, кораке у шуми,
 видео облаке беле ш̄ош̄уш̄и белих г̄олубова
 како ш̄лове над реком, злаш̄ножуш̄и на рубовима,
 сво злаш̄о је у њима, не у земљи, не на ш̄елима,
 ни у скровиш̄иш̄има, само у облацима.
 Сунце је савршено божанш̄тво ш̄ио месеца злаш̄о и мед,
 срце и ум.
 Вода ус̄правља земљу и држи је високо на ш̄аласима,
 између ш̄иш̄а, између корења, лијана које анаконде
 везују све у један чвор ш̄ун мириса, боја, ш̄онова креш̄ања воде.
 Две душе ш̄ојене у један дах лебде над каиш̄има слаш̄ова.
 Лако је ш̄ребродиш̄и облаке, воду, слаш̄ове,
 ш̄еш̄ко ш̄ронаћи душ̄у, цео живош̄и однесе веш̄ар,
 душ̄у не среш̄ине, не види.
 Без буке, без измаш̄лице над шумом у зору
 дође анђео и каже, ш̄воја су крила ломљива,
 дечак може да их сломи, орхидеја може да их веже у чвор,
 ш̄воје је време ш̄ојело олујно кружење ваздуха,
 са муњама, г̄ромовима, олујним ш̄ош̄ицањем воде.
 Безбројни ш̄онови ш̄иш̄а ш̄ону кроз Божије ш̄рс̄е,
 ш̄лодови воћа у безброј облика, са безброј мириса
 имају укус криш̄ш̄ала шећера.
 Бескрај је ош̄ворен за све душе у радос̄и,

сложене од боја кафе, седефа, минерала,
Еленино шело ошвара бране на водама,
бели шаласи јуре ослобођени људске судбине.
Свети ошети живи као вода, знање и свести су шлузија.
Онај животи који је Бог створио за седам дана
изгубих у незнању, негде у великој шуми, у граду дрвећа,
где настаје нови свети саздан од златног сна
који је био Божији сан Европе, јуне пакла, рајова, куће,
страси, умоболне идеје да Рај може бити створен
звоним, мачевима, барутом, књигом, али књига овде нема,
људи уче из лишћа, корења, воде, ватре, светлости,
сваки зрак сунца једно је ошворено слово сложено у реч.
Нико не памти ко сам, ни где сам сањао штабла ушлепена
у ваздуху, на шлу, испод земље расије корење Новој Свети.
У подне је камен који окреће историју природе,
свака биљка животи за себе, безброј светиова сијених
у један додир.

Светлост боји земљу у бескрајан стеклар боја,
мој животи је само лепш над водом.
Живим сваки дан као да је последњи
јер сунце на обалама сав дуин стеклар сажима
у зелену шаму невидљивих људи, случајан сусрети,
погрешан покрети у шрену постијају игра између животи
и уснућа.

Небо зашвара боје прешлепене у китима кице,
високим слаповима шито грме пошито грма, пошом се
преливају
у блесак мирног шока, у брзацима реке која многу даје,
многу узима на сваком кораку, узима дах биља, људе, шуме.

Блесак кити чини животи бескрајним
у дуцама деце зеленог бескараја:
шлемена Уе'Киана, који шлепу корпе у облику
квадра ушлепеног жушоплавим шарам,
Уапотани народа, са овалним корпама од шрске
шуним снова о мирисима цветова, зверима и дрвећу,
Киргисоа са корпама од шрућа,
Рапага, који шажљиво користије мрко жушпе шечашпе од дрвеша,
где време кружи кроз шлепене јајолике корпе
са браон, црним и жушим шарам.
Свети шлемена расушних крај Оринока,
у далеким шумама, невидљив је, шун животишних боја:
настаје и нештаје резбарено дрво, шун кишова
добрих и злих духова, кроз једношавне амашје

од кристала, косици, дрвеће са разнобојним цветовима
 уилешеним у вечне кругове живоци.
 У посудима и вазама од глине, чаробних облика и намене.
 Песме ишцица имају магичне цонове,
 вазе од дрвцица уобручене бронзаним обручима
 казују да свей шек цочиње да живи свој црви дан,
 дан нафцие, минерала, злацица где обичај и вредности чине
 неразмрсив чвор.
 Далеко су гравови цпојени мрежом цуциева и маглom над
 водама.
 Гравови бейона, сцакла, челика у којима свей клуча као
 у коцилу цакла.
 Где Дух и Дах цпокрећу неки друци млинови,
 млинови договорене цциорије насиља и цценуцика Злациног
 шелеци.
 Али цциранац због необичног цесцица може да цпоциане део
 цлемена.
 Безброј боја, симбола, цтрадиције свей чине савршено оцасним
 са зверима ццуме, са воћем чудних мириса, укуса:
 Gateado, Qkebracho, Vera o Palo Santo, Zapatero,
 са егзоцицичним ццарама, соковима, изледом.
 Но ццио људи рукама граве не цтраје, цтрају, само цлодови,
 само свейови ццини мирисима даха Природе.
 Из дана у дан над Карибима облаци ломе и обнављају живоци.
 Дубоко доле рецика свейла гравова, цпрецицај свцицаца у рано
 леци,
 кад су зрикавци најгласници, мириси најјачи
 али вечни рециам не зна за годициња доба.
 Кућа од цпалминог лицића оциворена је на све цциране свейца,
 врацица су свуда, можеци да ућеци и изаћеци где желици,
 увек ћеци угледаци лица људи који цлециу магцијом и сном.

Puerto Ordaz, Nova Venecija, 12. januar 2012